

MOTOL 2007 – 8. den doma

Vivat La Jarolíma!

Netušila jsem, že se to může takhle povést. Počítala jsem se 14 dny na kapačkách nebo s něčím podobným, ale tahle varianta mě nenapadla. Popíšu zde to, jak to probíhalo na podzim 2007. Jak je možné projít celým operativním procesem a jaké jsou možné komplikace či problémy. Tedy:

DEN NÁSTUPU

Uzel A, 1. patro, urologická ambulance, kartotéka

Od předchozí indikační vizity jsem dostala papír, že se mám dne 9.9.2007 v 10:30h dostavit na příjem. Uzel A, urologická ambulance, 1. patro, na kartotéce jsem se nahlásila a čekala. Po deseti minutách vyšla sestřička a dala mi vyplnit formulář (jméno, datum narození, osoby kterým se poskytnou informace, zaměstnání apod.). Poté si mě zavolala dovnitř, kde se mnou „provedla byrokracií“ (pracovní neschopenku, lístek na peníze, vstupní zprávu), pak mě změřila tlak a poslala mě zase ven čekat. Doktor si mě po dalších 10 min. zavolal a dokončil byrokracií. Alergie, podepsala jsem doklad o tom, že vím, že mi budou dávat možná cizí krev, možné komplikace atd. Celé to trvalo asi 10 min. Potom jsem dostala už jen do ruky celou tu složku a identifikační kroužek na ruku a vyrazila konečně na lůžkovou část.

Uzel C, -2.patro, urologická klinika-lůžková část

Vešla jsem do sesterny, sestřička si vzala složku a dovedla mě až k posteli. Pokoje jsou 3 lůžkové, vždy dva pokoje jsou spojené toaletou a sprchou. Byla jsem na 4. pokoji u okna. Tento den je jen čekání. S sebou jsem si donesla 2 malé jogurty a džus. K obědu jsem nic nedostala, do večera jsem koukala z okna, psala sms apod. a pila džus a jogurty. Večer jsem dostala polévku, snědla jsem jen půl a šla spát.

1.DEN

Teploměr v 5:30, tlak, odběr krve. Po snídani, kterou já však neměla, byla vizita. Sbor lékařů se krátce zastavil i u mé postele, Doc. Jarolím jen pokýval hlavou a bylo po všem. Po zbytek dne už na mě čekal jen FORTRANS. Pití toho sladko-slaného dryáku nebylo takové utrpení, jaké jsem čekala. První konvičku jsem měla v sobě do 10h. Prakticky jsem ji vypila na ex. Druhá, třetí – pořád to šlo. S tou poslední jsem trošku už zápasila, ale do 3 odpoledne jsem to měla v sobě celé. A celé taky záhy venku.:-) K večeri už nic, od půlnoci dokonce ani doušek vody.

Asi v pět jsem se ještě jednou oholila v oněch místech, přestože jsem použila epilátor už doma, což doporučuji. Podvečer pak přišel anesteziolog, který mi dal podepsat papíry, že jako vím, že budu v narkóze a intubovaná, že nemám žádné alergie apod. Koukl se mi do pusy, zatahal za zuby a s úsměvem odešel. Večer jsem dostala prášek na spaní, na sesterně se zeptala, kolikátá zítra půjdu a pak už jsem se jen těšila na zítřek.

2.DEN

Ráno mě vzali další krev, přinesli stahovací punčošky a andílka, zeptali se mě sestřičky, zdali jsem skutečně nic nejedla a nepila. Pak jsem si zabalila věci do dvou hromádek – 1. co si vezmu na JIPku, 2. co mě zůstane v sejfě dokud se nevrátím. A pak už jsem jen klidně ležící čekala jak prkno na odvoz na sál. Byla jsem 3. na řadě, takže kolem poledne.

11-35 sestry přichází, berou mě i s postelí a odváží na operační sál č.1. Přes chodbu k přípravné místnosti. Tam mě zřízenec přesunul zpod peřiny a andílka nahatou pod zelené operační sukno. „Všechno bílé musí zůstat na posteli, tady je vše zelené.“ – tak zněla jeho připomínka. Na sále už se to hemžilo personálem, dovezli mě pod světla, roztáhli mě ruce jak na kříž, napíchli kapačky a dali narkózu. Napůl dýchacími cestami, napůl nitrožilně. Bylo to takové dvouvtěrinové zapálení, a pak

už jen - ...

14-00 probuzení na JIPce – doktorka nade mnou říká, že operace trvala dvě hodiny, že dopadla dobře a že mám teď odpočívat. Teplota 37,4°C. Trčí ze mě cévka, drén odvádějící krev z podbřišku, do nosu trubička přivádí kyslík, napichují mě právě na odběr krve a v druhé ruce mám kapačku. Nade mnou bublá kyslík a píská kapačka, chce se mi strašně spát. Nic mě nebolí.

16-30 jsem schopná telefonovat nejbližším. Mluvím skřehotavým hláskem. Sestra pak přichází, mění kapačku, když už dýchám dobře, odnímá kyslík, vypouští pytlík s močí. To se děje každé dvě hodiny nebo i častěji.

18-30 přijde sestra s tisíci injekcí. Řeknu že ji nepotřebuji, nic mě nebolí. Poprvé se napiji ovocného čaje. Na rtu mám aft od intubace patrně, ale ani ten mě nepálí. Jsem v pohodě.

19-30 přichází sestry, převlékají lůžko i mě, otáčí se mnou opatrně, jsou šikovné. Každou půlhodinu se mění kapačky. Teplota 37,1°C. Sestra mi radí, že mám vypít mnoho tekutiny, takže do sebe dostanu skoro dvě konvičky čaje. Chválí mě za to. Spím.

3. DEN

6-30 přichází doktorka říct mi, že vypadám výborně, že jdu k poledni na normál, tzn. dolů na normální pokoje. Zlepší se mi obrovsky nálada. Teplota 37,1°C. Piji čaje a ani se moc nenudím. Číst knížku či poslouchat rádio by mě však moc nepomohlo. Lepší je pro mě jen tak ležet a odpočívat. Jen pískání kapaček a práce sester mě ruší ze spánku.

13-00 mě přiváží na normální pokoj. Piji, k večeři dostanu dietní stravu, sním jen půl. Tato metoda se mi posléze vyplatila, neboť dosud mám dole obvaz a nemůžu tedy na WC. Neměla jsem proto potřebu dalších 5 dní. Hlad stejně nemám, je mi ale fajn. Ležím v klidu na zádech, jinak to nejde.

Čas od času se vylévá pytlík s močí (1,5 litru je přibližně na necelý den), večer je vizita, sestřičky dají antibiotika v kapalně podobě do kanyly a nabídnou mě tisíci kapičky. Nic mě ale naštěstí nebolí, nepotřebuji je. Spím.

4. DEN

Teploměr ukázal 36,9°C. Lehká snídaně, hodně čaje, občas se vylije pytlík s močí. Nic mě nebolí. Na pokoji je zábava, rádio atp. Otravuje mě jen kanyla vsunutá do ohybu ruky, takže s ní nemůžu ohýbat. Poprosím sestřičku, ať mě ji přendají. Ale ani napotřetí se jí nepodaří mě napíchnout, takže odchází. Večer pak antibiotika, už jen v tabletkách. Jsem volná, už ze mě trčí jen cévka a mám fantom s obvazem. Svědí jen málo, spíš je to otravné při ležení. Stolice naštěstí dosud žádná. Jím jen poloviční porce. Večer mi doktor na vizitě říká, že se zítra vyndá drén, že už ze mě nic neteče. Spím přerušovaně, to kvůli obvazům a spaní na zádech, které mi není milé. Začínám jíst Wobenzym (3x10 pilulek) – důležitý doplněk proti otokům a zánětům.

5. DEN

Teplota 37,0°C. je mi dobře, nechci ani tisíci kapičky. Ráno vizita, snídaně. V 10h přichází doktor na vyndání drénu. Dělá se to přímo na posteli, pálí to a cítím, že mě z břicha vytahují nějaký jakoby uzlovitý provázek 20 cm dlouhý, je to trochu nepříjemné, ale dá se to vydržet. Nekrvácím, doktor je spokojený. Levá strana teď trochu bolí. Odpoledne přichází rehabilitační sestra pomoci mi vstát. Zkousím to, chvíli postojím, motá se mi hlava, opět uléhám. Večer pak to zkousím znovu, je to už malinko lepší, ale stejně moc nevydržím. Piji čaj i džus, jím málo, pořád mám ještě obvazy, takže stolice se nekoná. Večer je mi opět fajn, únava ze stání je ale trochu poznat. Spím špatně, přerušovaně. na zádech už je mi divně, obracet se moc nejde.

Velmi žádané je po celou dobu dostatečné odvdzdušnění střev. Když toto funguje, je to příslib, že budou střeva fungovat správně jako předtím.

6. DEN

Vyndání fantoma a sundání obvazů. Na oddělení bylo ten den málo personálu (o tom se zmíním na konci), takže se tato očekávaná akce odehrála až ve tři odpoledne. Přešla jsem na vyšetřovnu, ulehla jsem s taštičkou (prezervativy, hygienické ubrousky, dilatátor, Mezocain, ručník) na záda. Doktor mě velmi opatrně vyjmul tu věc a sundal všechny obvazy, všechno vypadá dobře. Vysvětlil mě způsob a vedení dilatací. Nejprve trochu dolů a pak více dozadu. 4-6x denně 10-15 minut. Hygiena je nejdůležitější. netlačit příliš, nepoškodit tkáň, které sotva ví, kde jsou a začaly srůstat. Hlavně sprcha před a po.

Je mi dobře, už mě vevnitř nic netlačí, už zbývá jen ten pytlík. První svoji dilataci provedu večer. Je to spíše příjemné. Jen ta hygiena okolo je otravná, ale žádoucí. Chodím už lépe, teplota 36.9°C. Večeri si již dám celou, jídlo je zde dobré a porce dostatečné. Poprvé jdu na záchod, stolice je docela normální. Mám z toho radost. Spím lépe, už se převalím i na bok. Na pokoji je výtečná nálada, i na tohle mám štěstí.

7. DEN

Vyndání cévky. Při ranní vizitě na mě doktor lišácky mrkne – „tak co, vyndáme to?“ Trochu se vyděším, neboť standardní procedura je počkat den mezi vyndáním fantoma a cévky. Řeknu, že bych raději počkala na odpoledne, když už. Souhlasí. Po obědě a jedné dilataci (nechtěla jsem organismus příliš ten den zatěžovat) jsem se dostavila do lázeňské místnosti, kde mě sestra velmi opatrně vyndala cévku. Trochu to pálí a bolí, ale močová trubice je našťástí jen 4-6 cm krátká, takže to není tak dlouhé. Jen dvě tři kapky krve, což je dobře. Krvácení je zde běžné. Pak vypiji pomalu dvě tři sklenky čaje a čekám. Posléze odcházím na toaletu (záchod v lázeňské místnůstce se mi zdál mnohem přívětivější). Jde to. Prakticky čistý a intenzivní proud mě utvrdil, že Doc. Jarolím odvedl dobrou práci, a že žádné orgány v oblasti nepoškodil. Toto je nejtřastnější chvíle od nástupu, neboť to předznamenává, že jdu domů a bez komplikací. Nahlásila jsem to sestře a šla na pokoj. Otoky splaskávají, bolest je minimální. Chodím na záchod tak každé 2 hodiny, močový měchýř se plní čím dál tím víc. Večer pak uléhám jako zdravá bytost, těším se domů.

8. DEN

Velká vizita mě pouští domů. Sám Doc. Jarolím má evidentně radost, že další pacientka se takhle podařila. Po snídani a sbalení věcí jdu domů. Dostanu do rukou propouštěcí zprávu 2x originál, papír na peníze, ukončenou neschopenku (červenou) a recept na Algifen a Mezocain, který mají přímo na oddělení. Pokyny, že se mám do 3 dnů hlásit u svého ošetřujícího praktického lékaře a po telefonické domluvě plus mínus měsíc poté u Doc. Jarolíma. V 11-30 opouštím brány Motole.

Následující dny a týdny

se postižené tkáň zmenšují a splaskávají. Krev se vyplachuje a odlupuje, stehy se vstřebávají. Tkáň přestávají být tolik citlivé, občasně štípání a trhání také postupně odeznívá. Je nejdůležitější hygiena (před i po dilataci, po každé toaletě), pravidelné dilatace (4*15min), čistota a odpočinek.

Personál

Odbornost lékařů je vysoká. Ne každý lékař však s pacientem mluví, a tak vzniká trochu dojem, že jejich „lékařské“ tajemství tají i před Vámi. Když nemáte komplikace, nevadí Vám to. Když ano, moc toho pravda neřeknou. Sestřičky jsou dobré a kvalifikované, i když je jich tam zřejmě méně než je potřeba a některé jsou skoro nemluvné a tím nesympatické. Stane se, že některý den se to tam personálem jen hemží a jindy je skoro neuvídníte.

Strava

Snad kromě práškového kakaa a Fortransu je to dobré.

Péče

Lékaři vědí, s čím tam jste a rádi pomohou. Přesto je s nimi v duchu stále Doc. Jarolím, který všechno vede. Proto si bez něho nedovolí udělat skoro nic. Vytahování cévky a drénu a podobných zákroků probíhá veskrze uspokojivě. Když se Vám však stane něco neočekávaného, je podivuhodné, že Vám to nejprve nevěří, dokud se opravdu na vlastní oči nepřesvědčí. Obecně platí, že je lepší zůstat na JIPce alespoň 2-3 dny, kde je péče intenzivnější a lepší.

Prostředí

Není to žádný odraz, avšak docela standardní čistá a tichá nemocnice. Snad jen ty postele jsou pro naši potřebu krajně nevhodné. Slézání z nich je stejně namáhavé jako slézání z koně. Vyvažuje to však místnost „Lázeň pacientů“, kde je skutečné pohodlí a soukromí.

Komplikace

Obecně platí, že je možné mít veškeré komplikace, které jsou uvedené v článku výše. Od krvácení a smrti až po nepatrné svědění. Já jsem se sice prozatím těmto všem nějak zázračně vyhnula, avšak i v dlouhodobějším měřítku je možné do nich spadnout. Zvláště při nedostatečné hygieně a přepínání organismu při rekonvalescenci.